

[Svend Heiselberg]

er det selvfølgelig, fordi vi kender virkningen. På et eller andet tidspunkt skal der foretages stramninger. Disse stramninger vil ske ved, at man vælter nye afgifter og omkostninger over på erhvervslivet, ja, på befolkningen som helhed. Det forringer vores konkurrenceevne, det giver større arbejdsløshed, nye afgifter, som udløser lønkrav, der foranlediger stigende inflation og som følge heraf stigende rente.

For tiden sker der et rentefald næsten overalt inden for EF, og det har vi selvfølgelig også glæde af i Danmark. Men havde regeringen vist evne og vilje til at fastholde en stram økonomisk politik, ville vi uden tvivl have haft en lavere rente. Vi kunne på forvarlig vis have lagt os under den tyske rente, og det ville have fremkaldt det, jeg kalder reelle arbejdspladser, og ikke det, som regeringen har præsenteret os for, nemlig alle mulige kunstige beskæftigelsesformer.

Vi er naturligvis også betænkelige ved, at vi ikke længere kan holde den faste kronopolitik, som kendetegnede den borgerlige regering. Før 1983 devaluerede vi jævnlige, fra 1983 til regeringsskiftet i 1993 fastholdt vi den faste krone. Men allerede 9 måneder efter den socialdemokratiske regerings tiltræden er der sket en devaluering på ca. 8 pct. af den danske krone. I det hele taget skal vi passe på, at det, der sker på Færøerne, ikke også bliver et generelt dansk problem. Jeg tror, vi skal tage det som en advarsel for os.

Men på grund af den svære økonomiske politik sætter regeringen også en anden Danmarksrekord i år. Aldrig tidligere har vi haft så stor en arbejdsløshed som nu. Selv om regeringen har lavet udvidede orlovsordninger, jobprojekter og udvidede efterlønsordninger, har der aldrig været så mange arbejdsløse som nu. Vi er oppe på en helårsledighed på 353.000 personer. Tænk, det var det, der var Socialdemokratiets hårdeste angrebsflade imod den borgerlige regering! Man må spørge: Hvad vil regeringen stille op med? Vi kan jo ikke bare blive ved med de kendte travere som orlovsordninger, jobprojekter, udvidelse af efterlønsordningen osv. Der må da være nogle, som skal arbejde.

Kan regeringen da ikke forstå, at intet samfund kan være så økonomisk stærkt, at det kan sende næsten halvdelen af arbejdsstyrken på overførselsindkomster? I dag er 44 pct. af befolkningen over 18 år på overførselsindkomst.

Vi kommer derfor ikke uden om at se på det helt overskyggende problem: Hvordan får vi ændret denne udvikling? Det er derfor, Venstre igen og igen slår på nødvendigheden af en stram finanspolitik. Det er forudsætningen for, at der kan ske en langsigtet erhvervs- og beskæftigelsesmæssig udvikling i Danmark.

Al snak om at nedsætte en kommission til at se på dansk erhvervslivs problemer ville efter vores mening kun være en syltekrukke. Det, der er brug for, er handling fra regeringen her og nu. Og skulle vi så ikke også prøve at se, om ikke vi kunne blive enige om at ophæve alle de faggrænser, som vi har, ved lov? Vi har ikke råd til en sådan luksus.

Det, som regeringen er kommet med af beskæftigelsesforanstaltninger, forslår som en skrædder et vist sted. Se blot på regeringens regnestykke, der ser således ud:

Fra 1993 til 1994 falder arbejdsløsheden med 20.000 personer, men samtidig sendes yderligere 15.000 personer i arbejdstilbud og i beskæftigelsesprojekter. Yderligere 20.000 personer skal på orlov, mens 3.000 flere skal på efterløn. Dermed forsøger regeringen at trække 38.000 personer ud af arbejdsløshedsstatistikken, men statens forpligtelser bliver ikke mindre heraf.

Regeringen har brystet sig meget af, at skatten vil falde i 1994. Det synes Venstre er godt. Det har vi selv forsøgt flere gange, men da var Socialdemokratiet altid imod. Men det, vi talte om, var reelle skattnedsættelser. Det er der jo ikke tale om her. Det kan også læses ud af finansloven, idet statens indtægter skønnes at ville vokse med 25,7 mia. kr. eller 8,4 pct. i forhold til 1993. Der påregnes således en større momsindtægt på 6 mia. kr., og bl.a. medfører omlægningen af kontanthjælp og social pension til at være fuldt skattepligtig ydelse en forøgelse af skatteindtægten på ca. 6 mia. kr. Og så er der endelig som allerede nævnt en forøgelse af provenuet i realrenten fra 1993 til 1994 på 5,6 mia. kr. Dertil kommer hele fradragssaneringen og nye beskatningsformer: ændring af aktieselskabsbeskatningsloven, avancer ved salg af fast ejendom, udlandslempe, som aftrappes, afvikling af investeringsfondsordninger, goodwillbeskatningen, forringelse af befodringsfradraget, beskatning af frynsegoder, grønne afgifter, vandafgifter, benzinafgifter og endelig bruttoskatten.